

เทศน์เช้า วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

พระอาจารย์สงบ มนฺสฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ ตั้งใจฟังธรรม ตั้งใจฟังธรรมะ เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ พระพุทธศาสนา เป็นคนที่มีอำนาจวาสนามาก มีอำนาจวาสนาเพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทเจ้าเวลาแสวงหาธรรมๆ ธรรมฝ่ายเหตุๆ ๖ ปีนั้นท่านแสวงหาของท่าน ท่านพยายามของท่าน เวลาท่านตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เสวยวิมุตติสุข วิมุตติสุขนะ คำว่า “วิมุตติสุข” สุขยิ่งกว่าโลก

สุขเวทนา ทุกขเวทนา สุขด้วยทิพย์สมบัติ ไร้สาระ เวลาวิมุตติสุขๆ สุขอย่างนี้มันสุขแท้ๆ สุขในพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนา ที่เราแสวงหากัน ถ้าแสวงหาด้วยมีสติด้วยมีปัญญา เรา จะแสวงหาความสุขแบบนี้

แต่ความสุขแบบโลกๆ อยากเป็นเศรษฐี อยากมั่งมี อยากศรีสุข อยากมีอำนาจวาสนา อยากมียศถา อยากมีบรรดาศักดิ์ อยากมีทุกสิ่ง

สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นมา สิ่งนั้นต้องดับไปเป็นธรรมดา สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นมา สิ่ง ที่แสวงหา นั้นไม่มีสิ่งใดคงที่ เว้นไว้แต่วิมุตติสุข สุขแท้ๆ สุขจริงๆ ในพระพุทธศาสนา

ที่นี้จิตใจของเรา เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา วุฒิภาวะของเราอ่อนด้อย วุฒิภาวะของเรามีอำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหน วุฒิภาวะที่มีอำนาจวาสนามากเขาสะดวกสุขทาง โลกเพื่อแสวงหาสิ่งจะความจริงในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าสิ่งจะความ จริงนั้นเกิดขึ้นมา สิ่งนั้นจะเป็นความจริงในใจอันนั้น ถ้าสิ่งนั้นเป็นความจริงในใจอันนั้น วิมุตติ สุข สุขอย่างยิ่ง สุขที่โลกนี้ไม่เคยมี พรหมก็ไม่รู้จัก เทวดาก็ไม่รู้จัก ไม่มีใครเคยได้สัมผัสสุขอย่าง นี้ ไม่มี แต่จะมีในพระพุทธศาสนา มีในธรรมะในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่องค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบสังฆกรรม กราบธรรมะ กราบธรรมอันนี้ไง ถ้ากราบธรรมอันนี้ ถ้าเป็นสิ่งจะความจริงอย่างนี้ เห็นไหม

ในมหายานบอก หิวก็กิน พระอรหันต์ดำรงชีพอย่างไร หิวก็กิน ง่วงก็นอน จบ หิวก็กิน ง่วงก็นอน หิวก็กินไป กินด้วยความไม่มีมารยาสาโดย กินด้วยธาตุขันธ์มันต้องการ กินเพื่อดำรงชีวิต ดำรงชีวิตนี้เป็นขวัณฺหุขวัณฺหาตาของประชาชน หิวก็กินๆ ไป ไม่ได้กินด้วยมารยาสาโดย ไม่ได้กินด้วยความยิ่งใหญ่ ไม่ได้กินด้วยการล้อมหน้าล้อมหลัง ไม่ได้กินด้วยการเชิดชู ไม่ได้กินด้วยยศถาบรรดาศักดิ์ ไม่ได้กินอย่างนั้นนะ ง่วงก็นอน ถ้าง่วงก็นอนได้ไง นี่ไง วิมุตติสุขไง ถ้ามีความสุขในใจอย่างนี้แล้วมันไม่มีมารยาสาโดยไป ไม่มีสิ่งใดมาปลิ้นปล้อนไป ไม่มีสิ่งใดมาหลอกลวงไป

ถ้ามันมีมารยาสาโดย หิว หิวความอยากดัง หิวความอยากใหญ่ หิวต้องให้ทุกคนเคารพบูชา หิวต้องการให้คนอยู่ใต้อำนาจ หิวอย่างนี้แหละมันถึงต้องปลิ้นปล้อน หิวอย่างนี้ไง เวลากินกินด้วยความปลิ้นปล้อน กินด้วยความหลอกลวง กินด้วยความมารยาสาโดย แล้วปากพูดด้วยนะ “หิวก็กินไป หิวก็กิน” กินด้วยมารยาสาโดยไป นี่ไง เพราะอะไร เพราะไม่มีเหตุ

แต่ถ้าธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ มันมีฝ่ายเหตุ มันต้องมีเหตุมีผลของมันขึ้นมา มันต้องมีศีล มีสมาธิ มีปัญญาขึ้นมา มีการกระทำขึ้นมา ถ้ามีการกระทำขึ้นมา นี่ไง ที่เราประพฤติปฏิบัติกันไง ถ้าเราปฏิบัติตามความเป็นจริงขึ้นมาอย่างนี้มันถึงจะเป็นความจริงขึ้นมาไง ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา หิวก็กิน พระอรหันต์ดำรงชีพไว้ หิวก็กิน ง่วงก็นอน

แต่ถ้าเราไม่มี ไม่มีธรรมฝ่ายเหตุ หิวก็กินนะ ดูทารกนะ สมัยจีนโบราณเวลาครอบครัวที่ยากจน เวลาเขาคลอดลูกแล้วเขาเอาไปวางไว้ตามสามแยกสี่แยก เพื่อใครมีอำนาจวาสนาจะได้เก็บไปเลี้ยง เวลามันไปนอนตามสามแยกสี่แยก แล้วทับถมกันนะ เป็นร้อยๆ คน เวลามันหิวมันกระหายนะ มันก็เอามือมันควักแต่อุจจาระของมันกินเข้าไป เวลาหิวถึงที่สุดมันคูดนิ้วมีอนะ

มีคนเขาไปเห็นแล้วมาเล่าให้เราฟัง ไปเดินดูตามที่ว่าพ่อแม่เขาไม่มีปัญญาที่จะเลี้ยงของเขา เขามาวางไว้ เพื่อมีอำนาจวาสนา ใครจะเก็บไปเลี้ยงบ้าง ไปกองไว้ตามสามแยกสี่แยก เวลาเขาไปคูดนะ มันร้องไห้ แล้วเวลามันหิวนะ มันคูดหัวแม่มือของมันไป มันไปจับหัวแม่มือของคนอื่นมาคูด จับหัวแม่มือของคนอื่นมาคูด มันนี่กว่าเป็นนมไป

หิวก็กินไข่ใหม่ ถ้าไม่มีเหตุก็กินอย่างนั้นไง กินจืด กินแต่สิ่งที่คนไปทิ้งไว้ไง เพราะอะไร เพราะมันไม่มีเหตุไง มันไม่มีการกระทำมา ไม่มีอำนาจวาสนาไง คนที่มีอำนาจวาสนาเขาเกิดมา ซ้อนเงินซ้อนทอง มีคนล้อมหน้าล้อมหลัง เขามีคนดูแลไง

นี่ไง ถ้าหิวจะกิน กินอะไร ถ้าไม่มีเหตุมีผลจะกินอะไร ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ประเสริฐ แต่มันมีไอ้พวกจอมปลอม ไอ้พวกปลิ้นปล้อน เวลามาบวชในพระพุทธศาสนาไง แล้วก็มาปลิ้นปล้อนอยู่ในศาสนานี้ไง

เรามีครูบาอาจารย์ของเรา ถ้าครูบาอาจารย์ของท่านเป็นธรรมๆ ท่านทำด้วยความไม่ เป็นมารยาสาโดย เพราะทำด้วยความไม่ เป็นมารยาสาโดย กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมหอมทวน ลมไง เพราะกลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมหอมทวนลม มันก็มีคนล้อมหน้าล้อมหลังไง คนล้อม หน้าล้อมหลัง ท่านก็ยังประพฤติดนอยู่ในศีลอยู่ในธรรมไง แต่ไอ้พวกมารยาสาโดยมันเข้ามา ปอกลอกไง เข้ามาเพื่อแสวงหา

หิวก็กินๆ...ไข่ การดำรงชีพของพระอรหันต์ ดำรงชีพ ดำรงชีพไว้ทำไม นี่ไง เวลาหลวง ตาท่านพูด เวลาตายกับอยู่มีค่าเท่ากัน ตายกับอยู่มีค่าเท่ากัน เวลาตายไป เพราะกิเลสมันตายตั้งแต ่วันแรก การเกิดและการตายเป็นสมมุติ การเกิดและการตายพระอรหันต์เป็นมารยาสาโดย เป็น ของหลอกลวง แต่ของเราเป็นความจริงนะ เราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะเป็นความจริงนะ จิตนี้ไม่ เคยเว้นวรรคนะ จิตนี้ต้องเกิดแน่นอน เกิดมาตั้งแต่พรหม เกิดบนสวรรค์ เกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็น สัตว์นรกอเวจี ต้องเกิดแน่นอน เพราะมันมีพลังงาน พลังงานตัวที่เกิดคือตัวจิต มันมีวิชา มันมี ความไม่รู้ของมัน มันต้องเวียนว่ายตายเกิดเหมือนกัน

ใครจะพูดอย่างไร เรื่องของเขา แต่มันต้องเป็นไปตามธรรมชาติ ธรรมะเป็นธรรมชาติ เวนกรรมเป็นธรรมชาติ จิตนี้เป็นธรรมชาติที่มีวิชาครอบงำมันอยู่ มันจะไปอยู่เป็นสุขได้ อย่งไร มันอยู่ด้วยตัวของมันเองไม่ได้ มันไปตามการขับเคลื่อนกับเวรกับกรรม กรรมดีกรรมชั่ว บุญและบาปขับเคลื่อนจิตดวงนี้ไป จิตดวงนี้ไม่มีการเว้นวรรค จิตดวงนี้ต้องเกิดในวัฏฏะแน่นอน ถ้ามันเกิดในวัฏฏะแน่นอน มันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันเป็นไปด้วยอำนาจของกรรม นี่ไง ที่ มันต้องเป็นไปไง มันเป็นไปของมันโดยธรรมชาติของมัน ถ้าธรรมชาติของมันเป็นแบบนั้น มัน ไม่มีใครรู้ใครเห็นมันไง

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้าไม่มีฝ่ายเหตุ มีการประพฤติกปฏิบัติขึ้นมา เราเกิดเป็นมนุษย์ไง เกิดเป็นมนุษย์ต้องมีอำนาจวาสนานะ ถ้าไม่มีอำนาจวาสนา โดยวิทยาศาสตร์ ของของ เราให้เขาทำไม ของของเราก็ต้องเก็บไว้สิ คนเราจะไปเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐีเพราะรู้จักประหยัดมัธยัสถ์ คนรู้จักประหยัดมัธยัสถ์ คนคนนั้นจะรุ่งเรือง

ของของเราได้มา เราก็ต้องเก็บรักษาของเรา เราจะไปทิ้งๆ ขว้างๆ ใต้อย่างไร ของของ เราไม่มีสติสัมปชัญญะ เราไม่ใช่คนบ้า ได้ของมาจะไปโยนทิ้ง ไม่มี ของเราต้องเก็บรักษาของเราไว้ ถ้าของเราเก็บรักษาไว้ ชาติตระกูลเราจะไม่ถึงคราวเสื่อมสูญไป

แล้วเวลาเรามีสติมีปัญญาขึ้นมาใช่ไหม เราเป็นคนใช่ไหม มีสติสัมปชัญญะใช่ไหม เราแสวงหามาเป็นสมบัติของเราใช่ไหม แต่เรามีสติมีปัญญาของเราไง ไอ้สิ่งนี้ นี่ไง ด้วยอำนาจวาสนาบารมี เราทำมา มันก็ประสบความสำเร็จของเราใช่ไหม แล้วเราจะให้มันมอดไหม้ไปกับชีวิตปัจจุบันนี้ใช่ไหม

แต่ถ้าเรามีอำนาจวาสนา เราจะเสียสละของเรา เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาให้เสียสละทาน ทานกับใคร เนื่อนานบุญของโลก เราก็แสวงหาครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ ไง ถ้าแสวงหาครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรม เนื่อนานบุญของโลกที่เราจะเพาะปลูกบุญกุศลของเรา ถ้าจะเพาะปลูกบุญกุศลของเรา เราเสียสละตรงนั้น การเสียสละตรงนั้นนี้ด้วยสติด้วยปัญญา

แต่คนที่กิเลสหนาปัญญาหายาบ “ของของกู ให้ใต้อย่างไร อู๋! ของของกูไง” นี่ไง เขาว่าฉลาด วิทยาศาสตร์ไง คิดโดยวิทยาศาสตร์ไง แล้วถ้าไม่มีอำนาจวาสนา “ไปวัดๆ คนที่ไปวัด คนมีปัญหานั้นเลย คนไม่สบายก็ไปโรงพยาบาล แล้วพวกนี้มีหน้าที่การงาน เกิดมาเป็นคน ทำไมไม่ทำมาหากิน ไปวัดทำไม”

อ้าว! ก็เขาฉลาดกว่ามึงไง มึงนะมันโง่ ของมึงๆ ไม่มีอะไรเป็นของมึงเลย เขาไปวัดไปวาขึ้นมา เขาจะแสวงหาธรรมในหัวใจของเขา เขาจะซุก เขาจะเปิดหัวใจ เขาจะฟื้นฟูใจของเขา มนุษย์เกิดมามีกายกับใจๆ แล้วใจอยู่ไหน

นี่ไง หิวก็กินๆ อะไรกิน ถ้ากินด้วยค้นหาความทะยานอยาก กินด้วยความแสวงหา กินด้วยมารยาสาไถย กินอย่างนั้นไง กินด้วยความอยากใหญ่ กินด้วยความเหยียบย่ำคนโน้นคนนี้ กินด้วยกิเลส

แต่ถ้ามันเป็นจริงๆ เวลาว่าดมาว่า แสวงหาหัวใจของเราอันนี้ไง มโนกรรม มโนกรรม มันก่อนความคิดนะ ความคิดเกิดจากจิต มโนวิญญูณ ปฏิสนธิจิต มันเกิดจากที่นั่น อวิชชาอยู่ที่นั่น พญามารอยู่ที่นั่น พญามารอยู่ที่นั่น แล้วความคิดเกิดขึ้นมาพร้อมกับอนุสัย อนุสัยคืออวิชชา คือความไม่รู้ ความไม่รู้มันออกมา แล้วศึกษารมมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หิวก็กิน ง่วงก็นอน แต่ถ้อยอยากให้เขานับหน้าถือตาถูก ถ้าจะกิน อ้อ! มันกินไม่ได้ มันไม่ถูกธาตุขันธ์

แล้วจะกินอะไรล่ะ

ดาวกับเดือน ถ้าไม่ได้ดาวไม่ได้เดือน กินไม่ได้ ถ้าดาวกับเดือนมา กินได้

นี่ไง ถ้ามันมีมารยาสาไถยของมันไง นี่ไง อวิชชามันอยู่ที่นั่นไง นี่ไง ปฏิสนธิจิตๆ คนที่เขาไปวัดไปวาเขาก็ต้องแสวงหา ทุกคนต้องทำอย่างนี้ทั้งนั้น ถ้าทุกคนไม่ทำอย่างนี้ คนคนนั้นจะไม่มีสมบัติเป็นของตนเอง สมบัติของตนต้องจิตของเราเป็นผู้แสวงหา ความสุขความทุกข์ในใจมันเป็นของของเรา กิเลสบีบคั้นจนน้ำตาไหลพราก ความพลัดพรากมันควักหัวใจเราไป ความทุกข์ยากมันกระแทบหัวใจเรา ใครเจ็บซ้ำ

คนรอบข้างปลอบนะ ไม่เป็นไรๆ เอาน้ำเย็นเข้าลูบนะ คนรอบข้างเขาไม่ได้ทุกข์กับเราเลยนะ เขาปลอบประโลมเรานะ เราเจ็บอยู่คนเดียว เราเสียใจอยู่คนเดียว น้ำตาไหลพรากอยู่คนเดียว

ฉะนั้น เวลาจะไปแก้มันต้องไปแก้ตรงนั้น จิตเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะๆ มันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะด้วยอวิชชา ด้วยความไม่รู้ของมัน แล้วถ้าเรามีศรัทธามีความเชื่อมา

คนไปวัด เอ็งมีเวลาว่างเหลือเพื่อไซ้ไหม ทำไมไม่ทำมาหากิน ทำไมไม่ไปวัด

อ้าว! ก็ไปวัดเพราะกูเริ่มฉลาดขึ้นไง กูเริ่มจะหาสมบัติของกูบ้างแล้ว แต่ก่อนกูหาสมบัติไว้ให้ชาติให้ตระกูล หาสมบัติไว้เพื่อลูกหลาน หาสมบัติไว้เพื่อคนรอบข้าง แต่สมบัติกูไม่เคยมี

เลย สมบัติกู ถ้าเวลากูตาย กูก็จะทุกข์ของกูไปนี้แหละ แต่วันนี้กูชักฉลาดขึ้นแล้ว กูจะเจียดเวลากู เพื่อไปหาสมบัติกูแล้ว

เวลาไปวัดแล้วมันทำไม่ได้หรอก คนไม่เคยทำนะ มันเหมือนโดนขังคุก โดถือก เวลาไป ผูกมันไว้วันละ มันกระซากจนเชือกจะขาด มันกระซากอยู่นั่นนะ ไอ้นี้ก็ตัวมาอยู่วัดไง ใจมันคั่นรน ใจมันจะกลับบ้าน ใจมันบอกว่าไม่ได้

คอกเบี้ย คอกเบี้ยมันขึ้น ใจมันบอกไม่ได้นะ โอ๊ย! เวลาเป็นเงินเป็นทอง อู๊ย! มันคำนวณ หמדเลย ใจมันจะขาด

แต่ถ้ามันฝึกฝนของมัน มันมีอำนาจวาสนาของมัน มันพยายามทำของมัน ทำของมัน พยายามมีสติมีปัญญารักษาใจของเราให้ได้ ถ้ารักษาใจของเราได้ ใจมันจะสงบระงับเข้ามา ถ้า สงบระงับเข้ามา สงบระงับเข้ามามันก็สบายแล้ว แล้วถ้ามันสงบจนเป็นสัมมาสมาธินะ สัมมาสมาธิ จิตนี้ไม่พาดพิงอารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น จิตเป็นจิต ปฏิสนธิจิต จิตเป็นจิต

นี่ไง ถ้าคนที่ไม่ได้สมบัติๆ ไม่มีใครได้สมบัติอะไรไปเลย โยมมาทำบุญกันอยู่ที่นี่ มีได้บุญ และบาป บุญและบาปเป็นอมิต บุญและบาปมันเป็นความคิด ความคิดเกิดจากจิต ไม่ใช่จิต ความคิดเกิดจากจิตนะ แต่มันยังมีบุญกุศลเพราะมันเกิดจากจิต เวลามันไปกับจิตใจ มันถึงเป็น ทิพย์สมบัติใจ

แต่ถ้ามันเป็นจริงๆ ขึ้นมา จิตสงบเข้าไปแล้วมันจะไปเห็นของมันไง ถ้าเห็นของมัน เห็น ใจ จิตเห็นอาการของจิตใจ จิตเห็นอาการของจิตคือจิตเห็นความคิดของตน ถ้าจิตเห็นความคิด ของตน นั้น พระพุทธศาสนาสอนที่นี่

ถ้ามันบอกว่า หิวก็กิน ง่วงก็นอน มันต้องรู้จักหัวใจของมัน มันต้องเห็นใจของมัน มัน ต้องได้แก้ไขหัวใจของมันจนมันชื้อตรงกับหัวใจของมัน ถ้ามันชื้อตรงกับหัวใจของมัน ชื้อตรงกับ ความคิด ไม่ใช่มารยาสาไทย เห็นครูบาอาจารย์มีชื่อเสียงก็ไปเกาะไปเกาะ แล้วก็ว่า “มันเป็น ธรรมดา ป่วยก็รักษา” ไอ้คนพูดอย่างนี้ กูจะดูเวลาผิงป่วย ผิงอย่าอ้อเฮาะนะ ผิงอย่าอยู่ห้องปลอด เชื้อนะ ผิงต้องมีคนล้อมหน้าล้อมหลังนะ ต้องมีคนคอยป้อนๆ หิวก็กิน ไม่ป้อนกินไม่ได้ ไม่ สบาย ต้องป้อนๆ...อย่ามารยาสาไทย

ความจริงเป็นความจริงของท่าน ครูบาอาจารย์ของเราเป็นความจริง ถ้าเป็นความจริงของท่าน รักษากันไปตามข้อเท็จจริง ในทางการแพทย์เขาก็มีวิชาการของเขา เจ็บไข้ได้ป่วยก็รักษาตามวิชาการนั้น ตามทางการแพทย์นั้น ทางการแพทย์เขาจะรักษากันอย่างไร

แต่หัวใจของท่านยิ่งใหญ่ ท่านรักษาใจของท่านอยู่แล้ว ท่านฟอกใจของท่านอยู่แล้ว ไม่ต้องมีมารยาสาโดย ไม่ต้องมีความอยากดังอยากใหญ่ อยากพลิกแพลง เข้ามาเกาะกระแส นั่นนะ เป็นความคิดของเอ็ง จิตใจต่ำต้อย

ไปโรงพยาบาลก็ว่าหายไหมๆ ทุกคนไปโรงพยาบาล เห็นหมอคนแก่ กลัวว่าหมอมันจะตายก่อนเราหาย มันยังไม่ทันรักษาเลย เห็นแก่ตัว เห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ อยากได้ทั้งนั้น คนอื่นไม่สำคัญ เว้นไว้จากเราไปแล้ว เลวทั้งนั้น เรายิ่งใหญ่ทั้งนั้น

แต่ถ้าเป็นกรรมไม่เป็นอย่างนั้น เพราะมันไม่มีเหตุไฉน ถ้ามันมีเหตุนะ มีเหตุ กรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ ถ้าเหตุมันสมบูรณ์แบบแล้วมันจะสงบ มันจะระงับ

สัตว์โลกเป็นไปตามกรรม สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลายเป็นผู้เกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย เพราะมันเป็นไปตามเวรตามกรรม ตามแต่อำนาจวาสนา

แต่ครูบาอาจารย์ของเรา ถ้าหัวใจท่านได้ใจแล้ว หัวก็กิน ง่วงก็นอน จิตใจท่านไม่มีมารยาสาโดย ผู้ใดมีอิทธิบาท ๔ จะอยู่อีกกี่ปีก็ได้ ผู้ใดมีอิทธิบาท ๔ ฉันทะ มีความพอใจกับจิตของตน รักษาจิตของตน จิตของตนไม่ออกจากร่าง มันจะไปไหน ถ้ามีความพอใจจะอยู่อีกกี่ปีก็ได้ มันเป็นหน้าที่ของท่าน มันเป็นเรื่องคุณธรรมในใจของท่าน มันเป็นเรื่องวาสนาของท่าน

ไอ้พวกมารยาสาโดยเข้าไปแอบอิง แล้วเอ็งช่วยอะไรได้ เอ็งช่วยอะไรไม่ได้แล้วเอ็งยังมาแอบอ้าง แต่ถ้าเป็นความจริง ผู้ใดมีอิทธิบาท ๔ จะอยู่อีกกี่ปีก็ได้ เอวัง